

عنوان مقاله:

تلفیق موسیقی و بلاغت در اشعار محمدحسین شهریار

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه، دوره 2، شماره 4 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مرتضی عبدالهی - دانشجوی دکترای ادبیات فارسی، دانشگاه اراک، مربی دانشگاه پیام نور ازنا

قاسم گرجی چالسبازی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی، آموزش و پرورش، ازنا، لرستان، ایران

حسین گرجی - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات عربی، آموزش و پرورش، ازنا، لرستان، ایران

خلاصه مقاله:

شهریار از همان نوجوانی علاقه ی زیادی به موسیقی داشت. پس از آشنایی با ابوالحسن صبا نواختن سه تار را به صورت حرفه ای شروع کرد. و پس از آن با بسیاری از موسیقی دانان و نوازندگان مشهور مانند حبیب سمعی، احمد عبادی، حبیب الله بدیعی و ... آشنا شد. وی سه تار را در حد استادی می نواخت، و بنا به گفته ی خود، تا پایان عمر، غزل و سه تار همدم و رفیق تنهایی او بودند. با توجه به این نکته، اصطلاحات تخصصی موسیقی و نام موسیقی دانان مشهور زمان خود، در دیوان او بسامد بالایی دارد. این مقاله به بررسی و شرح برخی از ابیات دیوان وی می پردازد که اصطلاحات موسیقی در آنها به کار رفته است. این مقاله، بیشتر به بسط اصطلاحات موسیقی، صناعات ادبی حاصل از این اصطلاحات و معنا و مفهوم واژگان مشکل آن می پردازد.

کلمات کلیدی:

دستگاه ها، گوشه های موسیقی، صناعات ادبی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/720920>

